

Arrest

nr. 205 083 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 31 oktober 2015 en dient op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 28 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent geboren in 1997. U woonde tot voor uw vertrek uw hele leven in Qol-e-Abchakan, een buurt in de hoofdstad Kaboel. U verklaart ongeletterd te zijn. Uw beide ouders zijn overleden sinds u nog klein was. U woonde sindsdien samen met uw 6 jaar oudere broer.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u sinds uw 10/11 jaar werkzaam bent in garages. U werkte een jaar in Baraki en vervolgens ging u werken bij Nobel Motors Auto Workshop in Kaboel (4 Qalla-e-Fatullah Road). U werkte er 2 jaar als student en daarna 4 jaar als volwaardig medewerker.

De klanten die er kwamen, waren voornamelijk buitenlanders (bijvoorbeeld van de Italiaanse ambassade of Amerikanen). Gewone Afghanen konden er niet komen. U werkte er op de afdeling ‘motors’. Soms ging u zelf ook ter plekke repareren. Zo moest u bijvoorbeeld naar het militaire Camp Onix (Pule-Charkhi regio) of naar Camp Kaia.

Op 23 augustus 2015 op het einde van uw werkdag (17u) werd u dichtbij uw werk in de 1ste straat geblokkeerd door twee wagens. U moest in één van die wagens stappen. Ze brachten u naar de Shahrara heuvel. Ze vroegen aan u om de diplomatieke nummerplaten (CD) met bijbehorende documenten van voertuigen in de shop te stelen en aan hen te geven.

U keerde terug naar huis en vertelde aan uw broer wat er gebeurd was. Uw broer zei u dat u zich een zorgen hoefde te maken. De volgende dag ging u terug werken. Rond half 7 's avonds kreeg u een telefoontje van dezelfde personen die u tegenhielden op straat. Ze vroegen opnieuw naar de nummerplaten. U stemde met hen in en zei dat u zou doen wat ze van u vroegen.

Zo'n drie weken later, op 15 of 16 september 2015 werd u voor een tweede maal tegengehouden, deze keer in Shahrā Naw. U moest opnieuw instappen. Ze plakten uw mond dicht en namen u mee naar de TV-berg. Er werd iemand gebeld en u hoorde een gesprek waarbij gezegd werd dat u men u zou afmaken omdat u niet meewerkte. U zei dat u wel zou meewerken. Ze zeiden dat u, indien de nummerplaten niet beschikbaar zijn in de shop, een mijn moest meenemen naar kamp Onix.

U vertelde dit aan uw broer. Hij praatte met jullie buur. Hij kende een smokkelaar. U bleef nog één nacht thuis en de volgende nacht, op 17 of 18 september 2015 vertrok u om 2u 's ochtends naar Nimroz met de smokkelaar.

U verliet vanuit Kaboel het land en reisde via Iran naar Turkije, Griekenland en verder door een aantal onbekende landen om dan uiteindelijk op 31 oktober 2015 aan te komen in België. U vroeg asiel aan op 3 november 2015.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een certificaat van uw werkplaats.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst verklaarde u dat u werkzaam zou zijn geweest in ‘N. M. Auto Workshop [...]’. U zou er gedurende zes jaar gewerkt hebben. U verwijst tijdens het gehoor naar de garage als ‘N. Workshop [...]’. Gevraagd naar de volledige naam zegt u dat dit de volledige naam is. Dat u de volledige naam niet weet, is opmerkelijk (CGVS, p. 23). Ook over de organisatie van uw werkplaats mist u essentiële informatie. U geeft aan dat de leidinggevende in de winkel A(...) J(...) is. Onder hem is het zijn broer O(...) J(...) en daarna heeft u het over uw supervisor, R(...), de verantwoordelijke van de motorafdeling en volgens uw verklaringen uw directe leidinggevende (CGVS p. 8). Op het certificaat van uw werkplaats met titel (en spellingsfout) ‘N. M. Auto Workshop [...]’ die u voorlegt, staat nochtans dat M(...) S(...) de manager zou zijn. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat S(...) onder R(...) werkte. Dat de manager

van uw werkplaats zich hiërarchisch onder de supervisor van één van de verschillende secties zou bevinden, is niet geloofwaardig. Toen deze bedenking door het CGVS werd geuit tijdens het gehoor verklaart u plots dat R(...) en S(...) zich op hetzelfde niveau bevinden. Dat u uw verklaring op die manier aanpast na een opmerking, maakt ze niet langer geloofwaardig en toont aan dat u uw uitleg aanpast in functie van de vraagstelling.

Uw tewerkstelling bij de workshop kan verder in twijfel getrokken door de volgende elementen. Zo kan u niks over het cliënteel van de workshop vertellen. Na er zes jaar te hebben gewerkt, weet u geen enkele naam of functie van de klanten die bij u langskwamen (CGVS p. 12). Verder kunt u naast 3 modellen van Toyota (Hilux, 4runner, landcruiser) en 'Benz' geen andere merken van auto's opnoemen die in de workshop gerepareerd werden (CGVS p. 11-12). Dit is niet geloofwaardig voor iemand die zeven jaar lang dagelijks met verschillende autotypes in aanraking zou zijn gekomen.

U zegt tewerkgesteld te zijn geweest binnen de motorsectie (CGVS p. 8). Wanneer later dan naar uw specifieke taken wordt gevraagd zegt u dat u twee verantwoordelijkheden had: bandenspanning en problemen met de remkabels of de vering. Opmerkelijk is dat geen van de door u opgenoemde taken iets te maken hebben met de motor van de auto toch beweert u dat u op die sectie werkte.

Zelfs al heeft u werkelijk voor 'N. M. Auto Workshop [...] gewerkt, quod non, dan nog kunnen de door u aangehaalde gebeurtenissen, die ertoe zouden geleid hebben dat u uw land van herkomst moest verlaten, niet overtuigen. Zo dient er worden vastgesteld dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen bij DVZ en uw verklaringen op het Commissariaat Generaal. Zo verklaart u bij DVZ dat u gedurende één maand werd lastiggevallen door generaal Azimal (vragenlijst DVZ, p. 1-2). Tijdens het gehoor op 28 september 2017 bij het CGVS heeft u het echter over Nazir Mad. U zei dat het uw baas was die u één maand na het interview bij DVZ (CGVS, p. 15) belde om te zeggen dat generaal Nazir Mad verantwoordelijk is voor wat u overkomen was.

Geconfronteerd met het verschil in namen zegt u eerst dat het om een foute vertaling ging van de tolk en verder ook 'ik kende Nazir Mad niet, mijn baas vertelde me over hem'. Hoewel u beweert dat u eerder niet wist wie verantwoordelijk was voor het incident is het toch opmerkelijk dat u het eerste interview ook al over de generaal heeft gezien u beweerde dat uw baas u hier pas een maand na het gehoor bij DVZ over informeerde (CGVS p. 19). Uw verklaringen hieromtrent zijn compleet contradictorisch en bijgevolg ook niet geloofwaardig.

Bovendien zegt u "ik denk dat ze taliban waren" (CGVS, p. 15) terwijl u bij DVZ stelt dat de generaal bij de overheid hoorde (DVZ, p. 2). Geconfronteerd met het feit dat u voordien zei dat ze van de overheid waren, verklaart u dat u dit zei omdat de nummerplaten van de wagens die u tegenhielden van de overheid waren. (CGVS p.20). U haalde deze informatie aan nadat u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen. U zei dat er niet gevraagd werd naar welk type auto en of die auto's al dan niet overheidsvoertuigen waren. U werd tijdens het gehoor meerdere malen gewezen op de bewijslast die op uw schouders rust en het belang van het verstrekken van essentiële informatie, toch hield u dit achter. Dat u steeds achteraf uw verklaring aanvult of aanpast na een confrontatie maakt ze, zoals eerder vermeld, niet langer geloofwaardig.

U heeft verder geen enkele informatie over de taliban in Kaboel. U kunt behalve het feit dat ze aanslagen plegen geen bijkomende informatie verschaffen (CGVS, p. 19). Noch over wat ze doen, noch over hoe ze dan aan uw gegevens zouden zijn gekomen. U kunt enkel zeggen dat het één van uw collega's kan zijn geweest in de workshop (CGVS, p. 16). Opnieuw blijft u hier bijzonder vaag over waardoor de geloofwaardigheid ervan in twijfel kan worden getrokken.

Verder beweerde u in het eerste interview dat u diplomatieke nummerplaten moest drukken voor generaal Azimal (DVZ, p. 1) terwijl u het bij het CGVS had over het stelen van nummerplaten (CGVS, p.14). U vermeldt vreemd genoeg nergens in het eerste gehoor dat u opgedragen werd een mijn te plaatsen in kamp 'Onix'. Nochtans werd bij DVZ een overzicht gevraagd van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan (DVZ, p.1). Dat u dit hebt achtergehouden is volgens u omdat niet de juiste vraag werd gesteld, men vroeg u namelijk niet wat de taliban nòg van u vroeg (CGVS, p. 21). Dit haalt verder de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Bovendien heeft onderzoek door het CGVS aangetoond dat er zich geen kamp 'Onix' in de Pul-E-Charkhi regio in Kaboel bevindt zoals u beweert tijdens het gehoor (CGVS, p. 11). Het is ook niet geloofwaardig dat de taliban u, een onbekende, zomaar een mijn zou meegeven om in het kamp te

gaan plaatsen. Zeker omdat ze u na twee persoonlijke bedreigingen én een dreigtelefoontje opnieuw naar huis lieten gaan (CGVS, p. 13). U verklaarde eerder bij DVZ dat u ook per bericht werd bedreigd terwijl u hier uitdrukkelijk zegt dat u slechts één telefoontje kreeg (DVZ, p. 2).

Ook spreekt zichzelf tegen als u het heeft over de bedreiging door de taliban. Zo stelt u in uw relaas dat tegen u werd gezegd "als je je baas of de overheid informeert, zullen we je de keel oversnijden dus zeg het tegen niemand" (CGVS, p. 13). Later zegt u echter: "ze zeiden dat ze niet bang waren van de overheid: 'zelfs al zeg je het tegen je baas, het kan ons niet schelen'" (CGVS, p. 15).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en

internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Eerste onderdeel aangaande verzoekers vrees

De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stelen op een correcte feitenvinding.¹ De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengeving of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt.² Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

Artikel I van het Vluchtelingenverdrag definieert het begrip vluchteling. De vier voorwaarden van deze definitie zijn de volgende:

- a) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- b) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- c) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
- d) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze voorwaarden toegepast op verzoeker:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 3 november 2015.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.³

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Vluchtrelaas van verzoeker

Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-Generaal dat hij vrees koesterde:

"[...] (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 15)

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker toch enigszins consequente verklaringen heeft afgelegd doorheen de procédure.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag inzake zijn vrees bij de Dienst Vreemdelingzaken het volgende stelde:

"[...] (Administratief dossier, Vragenlijst CGVS d.d. 27.01.2016)

Aldus is het duidelijk dat verzoeker de kern van zijn asielrelaas en vrees vanaf het begin van de procédure vrij gedetailleerd heeft weergegeven.

Daarbij dient verzoekers profiel in acht te worden genomen. Verzoeker heeft een kwetsbaar profiel. Dit is reeds gebleken uit het gehoor op het CGVS. Bij de aanvang van het gehoor, op pagina 3 van het gehoorverslag, verklaart hij zijn geboortedatum niet te kennen omdat hij ongeletterd is. Zo weet verzoeker ook niet welk jaar het toen was tijdens zijn interview op het CGVS.

De protection officer merkt ook op dat het 'hier' 2017 is en vraagt welk jaar het in Afghanistan is, waarop verzoeker nogmaals verwijst naar zijn ongeletterdheid. Verzoeker verklaart ook dat hij oorspronkelijk van Pansjer afkomstig is, maar dat hij gedurende zijn leven in Kabul heeft gewoond. Uit pagina 5 van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker geen onderwijs heeft genoten en dat hij daadwerkelijk volledig ongeletterd is.

Gevraagd of verzoeker enige kennis heeft van wiskunde, antwoordde hij ontkennend. Gevraagd of hij naar de madrassa is geweest, repliceert verzoeker nogmaals ontkennend. De kwetsbaarheid van verzoeker wordt duidelijk wanneer hij verklaart dat hij jong was toen zijn ouders kwamen te overlijden en dat zijn broer om hem zich ontfemde. Verzoeker is dus in precaire omstandigheden opgegroeid.

"[...] (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 5)

In de bestreden beslissingen werpt de verwerende partij een aantal argumenten op. Deze argumenten overtuigen geenszins.

Vooreerst stelt de verwerende partij dat verzoeker werkzaam zou zijn geweest in 'N. M. Auto Workshop [...]' en dat hij de volledige naam van de garage 'N.[...] Workshop' niet weet. De verwerende partij acht het opmerkelijk dat verzoeker dit niet weet. Het feit dat verzoeker de volledige naam niet weet, betekent niet in se dat hij daar niet was tewerkgesteld. Diens profiel vormt een verschoningsgrond. Volgens de verwerende partij zou verzoeker over de organisatie van zijn werkplaats essentiële informatie missen.

De poging van de verwerende partij om aan te tonen dat verzoeker essentiële informatie zou ontbreken met betrekking tot de organisatie van zijn werkplaats is weinig overtuigend en gaat voorbij aan verzoekers verklaringen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker de hiërarchie van de medewerkers

verduidelijkt. Verzoeker verklaart dat A.J. [...] de eigenaar van de garage was en dat deze garage uit verschillende afdelingen bestond, met name: schilder, carrosserie, bedrading, elektriciteit en motor. Gevraagd wie verzoekers directe leidinggevende was, weet verzoeker te verklaren dat hij onder R. [...] werkte. Uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat Jamil het hoofdsupervisor was. Het feit dat het certificaat van de werkplaats met titel "N. M. Auto Workshop [...] vermeldt dat 'M. S. [...]' de manager zou zijn, doet geen afbreuk aan verzoekers verklaringen. De functie van een manager verschilt duidelijk van die van een hoofdsupervisor. Bovendien kan verzoeker niet kwalijk worden genomen dat hij de administratieve organisatie van de werkplaats baseert op zijn eigen ervaring.

Ten onrechte neemt de verwerende partij verzoeker kwalijk dat hij niks over het cliënteel van de workshop kan vertellen. Hoewel verzoeker aldaar zes jaar heeft gewerkt, verklaarde hij ook dat hij hen niet kende en dat hij zich bezighield met zijn werk. Ten onrechte gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoeker verantwoordelijkheid was voor zijn eigen taken. Tijdens het gehoor verklaart hij 'toen ze kwamen, zaten ze in het kantoor met de baas'. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 12) Daaruit kan worden afgeleid dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om kennis te maken met de klanten.

Voorts heeft verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS wel verklaard: 'ik denk datze taliban waren ik weet het niet misschien overheid'. Dit onderdeel wordt door de verwerende partij weerhouden, daar de verwerende partij stelt dat verzoeker hieromtrent ongeloofwaardig is. Verzoeker dient op te merken dat hij, zoals de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing, zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat de generaal bij de overheid hoorde. Dat hij achteraf daarover twijfels uit, kan hem geenszins kwalijk worden genomen.

Dat verzoeker geen verdere informatie over de Taliban heeft in Kabul, kan hem bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Verzoekers profiel is duidelijk en kan dan ook als verschoningsgrond worden ingeroepen.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook depersoon die, alhoewelzelfgeenszins politiek actief, aantoon datzij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o. w. v. ras of van bepaalde sociale groep.⁴

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.⁵

4) De bescherming van het land van herkomst. niet kunnen of niet willen inroepen

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Tweede onderdeel subsidiaire bescherming

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Conform artikel 48/4 van Vreemdelingenwet wordt 'de subsidiaire beschermingsstatus (...) toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

'§2. Ernstige schade bestaat uit

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) Ernstige bedreiging van het leven of de personen van en burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationale of binnenlands gewapend conflict. '

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meeste actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van Uw Raad bevestigd. De verwerende partij heeft immers de plicht om, aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

In de eerste plaats verwijst verzoeker naar de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016: "The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. ⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. ⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs. ⁶⁷ ⁶

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul, geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [Major security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]. " (SIGAR, 30 July 2017, p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties.

Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused

1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others — the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 — contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons — mainly mortars — by Pro-Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements." (UNAMA, July 2017, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) — or 43 per cent of total civilian casualties — to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) — or five per cent — of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements." (UNAMA, July 2017, p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons — such as mortars — contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party." (UNAMA, July 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one per cent increase in child casualties compared to the first half of 2016 — a

nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties." (UNAMA, *Tulv 2017, p. 13*)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Opération Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwaja Baha ' al-Din district in Takhar Province. " (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)"⁷

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Bovendien zal verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP.

Het gegeven dat verzoeker zich in een vreemde gemeenschap, België en Iran, heeft gevestigd wilt geenszins zeggen dat hij zich zal kunnen vestigen in zijn regio. België, met alle verplichtingen tot opvang die de Vluchtelingenconventie en de Opvangrichtlijn met zich meebrengen, is geenszins vergelijkbaar met de stad Kabul.

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

Urbanization is an important phenomenon in Afghanistan, as in the rest of the world. Kabul has grown by 70% since 2002, reaching an annual growth rate as high as 15% in 2002, of which 12% was due to migration. Many returnees are living in precarious conditions in cities, either in illegal settlements on land that they do not own or in shared accommodation. During 2008, although there was a steady stream of return from Pakistan, many returnees were unable to return to their place of origin and spontaneous settlements have arisen in Mazarhar province housing approximately 4,700 families.

The displaced populations in urban settings are living alongside the urban poor and host residents in each of the major Afghan cities. Their arrival and stay, whether in the form of protracted or recent and temporary displacement patterns, has increased pressure on local infrastructure and city services, further exacerbating the vulnerabilities of residents and of the mass of urban poor. This is particularly the case with regards to access to shelter and land, water and sanitation, food and livelihood opportunities. The conceptual and assistance frameworks need to be re-evaluated and adapted to the urban context to meet the basic living requirements and protection needs of the urban displaced in Afghanistan. As highlighted in the latest issue of the Forced Migration Review, "urban displacement has emerged as a new dimension to the challenges we face" 8

in meeting the humanitarian needs of IDPs and refugees. "

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

« Depuis la chute du régime des talibans, fin 2001, la capitale de l'Afghanistan a vu sa population croître de manière spectaculaire, passant de moins d'un million à quatre voire cinq millions d'habitants en une dizaine d'années. Cette croissance s'explique par le retour volontaire ou forcé de réfugiés en provenance du Pakistan et d'Iran, ainsi que par l'insécurité qui continue à régner dans les campagnes afghanes. Le Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) estime qu'environ 70% des habitations à Kaboul sont précaires et n'apparaissent donc pas dans le plan directeur de la municipalité. Le HCR considère en outre qu'entre 60% et 80% des habitants qui vivent dans ces logements informels sont des rapatriés (returnees). Bien que de nombreux Afghans vivent dans un état de grande pauvreté, beaucoup d'argent circule en Afghanistan, en raison notamment de la présence de nombreuses organisations d'aide humanitaire et d'aide au développement, du stationnement des forces armées de la coalition internationale, et, last but not least, du trafic de drogue. A Kaboul comme dans le reste du pays, les conditions matérielles se sont profondément transformées. L'énorme augmentation des capitaux en circulation, l'explosion démographique alors que la capacité d'absorption est limitée, et le manque de possibilité d'investir dans l'économie afghane ont entraîné une hausse vertigineuse des prix du foncier.

Ces capitaux sont pour une large part gérés par les organisations internationales et non gouvernementales. Les effets de la présence de ces dernières sur les prix de l'immobilier sont énormes ; en effet, elles font monter les prix par leur forte demande en matière de bureaux et de logements. A Qala-e Fatullah, un quartier du centre de Kaboul où sont installées de nombreuses organisations étrangères, le prix du jerib variait entre 60 et 80 dollars sous le régime des talibans. Il a atteint 1,2 million de dollars en février 2012, ce qui représente une augmentation de 1900%. A Wazir Akbar Khan,

un autre secteur de la ville qui abrite beaucoup de bureaux, le prix du jerib a atteint au début de 2011 niveau record de 1,8 million de dollars, pour retomber au début de 2012 à 1,2 million, en raison d'une baisse de la demande des organisations et entreprises américaines. Dans ces deux quartiers, mais aussi ailleurs en ville et province de Kaboul, on a assisté pendant plusieurs années (2009-2011) à la recherche d'investissements lucratifs dans le secteur de la construction en forte expansion : transformation de bâtiments anciens en logements pour les étrangers, qu'il s'agisse des membres d'organisations internationales ou non gouvernementales, et pour les Afghans fortunés ; construction d'immeubles d'habitation planification de nouveaux quartiers.

L'augmentation continue de la population urbaine en raison de l'insécurité qui persiste dans les campagnes afghanes et du retour des réfugiés des pays voisins, ainsi que la rareté dans le centre de Kaboul des logements abordables a entraîné une expansion spectaculaire de la ville. Cette tendance a mené, en conséquence, à de nombreux conflits pour le contrôle des aires périurbaines. « ⁹

En

In regards to refugee returnees, the pace of return will largely depend on the security situation and progress in réintégration and development programmes in Afghanistan, as well as the socio-economic and protection situation in the two neighboring asylum countries. Following the International Conference on the SSAR in May 2012, the MoRR and UNHCR continue to seek durable solutions to improve conditions of return for the millions of refugee returnees. The situation of IDPs is particularly acute in urban areas where a large number of vulnerable individuals live in destitute conditions and under threat of forced éviction. In addition, cases of landgrabbing are recurring in Afghanistan as well as numerous cases of land disputes, which undermine the rule of law and the enjoyment of human rights

En

De structuur van de Afghaanse economie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat; terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap:

"[...]

Landbouw is nog steeds verniet de belangrijkste economische sector in Afghanistan.

"[...]"

De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

"[...]"

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders;

"Underemployment is more acute than unemployment in Afghanistan. Although the literature shows only 7.1 per cent unemployment, this figure is tempered by the fact that people simply cannot afford to remain unemployed and are therefore underemployed for the most part (48. 2 per cent). On the whole, 70 per cent of households rely upon a second or third source of income. The returnees/IDPs, upon returning to or arriving in a community, struggled to find a means of livelihood that could provide them with a year-round cash flow. Consequently many of them started moving out to different places (and from one place to another, even returning to their countries of exile) to supplement their family income. With the boom in the construction industry, most people found daily wage-based labour in major urban centres such as Kabul, Jalalabad, Mazar-e-Sharif and Herat. It became a common phenomenon for income earners in a single family to take on multiple occupations to address the chronic underemployment situation. "73 Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK;

"It was also clear that young people seeking employment struggle enormously.

Professionals and young people agreed that finding opportunities to work is extremely problematic without family connections, and one noted that "this génération has had more opportunities for éducation, but fewer opportunities after éducation [...]" 81

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen;

"Young people also struggle with the levels of poverty they often face on return.

Afghanistan's living standards are amongst the lowest in the world (CIA 2012), with only 48 percent of the population able to access safe drinking water, and only 37 percent using improved sanitation

facilities. In Kabul, 80 percent of the population lives in unplanned settlements with limited access to basic services and poor sanitation (aillIRIN2011). According to the Norwegian Refugee Council (NRC) food security is also a concern for urban returnees, who often settle in areas of Kabul where health hazards, including "open sewage and the accumulation of solid waste" are endemic (NR C/Altai 2010). This year, harsh winter conditions and insecure and insufficient shelter options lead to the deaths, in January and February, of children living in some of Kabul's 45 informal settlements (UN General Assembly 2012).

All of the professionals interviewed agreed that poverty was one of the main challenges for returnees. One summarized that: It's extremely difficult to go back to Afghanistan after spending some years in an EU country — you face severe living conditions, lack of freedom of movement — poverty really. It is a major challenge, especially if you are from a rural area, and by rural I mean it takes at least 12 hours to reach the nearest place with a market (API2).(...)

Life in Kabul is also a challenge, particularly for young people whose families do not have a home there. Some shelters exist, but many returnees failed to meet their strict criteria. Returnees struggle to find places to stay if informal networks fail, "because security means everything is closed off, nothing has its name on it, so if you don't know where you are going you are lost" (AP3). Poverty and homelessness leading to drug addiction was also noted to be a danger in Kabul, with two professionals telling of disused buildings occupied by heroin addicts. One staff member of an international NGO told that "it's prohibitively expensive to rent in Kabul because NGO staff renting has driven up the rental market" (AP3), and another confirmed that "if you want to live in Kabul, even for a simple one bedroom place with no luxury they will pay maybe \$300 per month. So your money will run out very soon. Clothes and food are also expensive these days" (AP5).¹¹ De interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus is aldus te beperkt.

De verwerende partij focust zich ten onrechte louter op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verwerende partij verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk onterecht dat de verwerende partij geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom

de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij in haar land van herkomst werkzaam was in een autogarage die voornamelijk buitenlanders, waaronder ambassadepersoneel, onder haar klanten heeft. De verzoekende partij verklaart dat zij op zekere dag de pas werd afgesneden door twee wagens en te horen kreeg dat zij moest instappen. Zij zou vervolgens naar een bepaalde plaats zijn gebracht en daar de opdracht hebben gekregen om diplomatieke nummerplaten met bijhorende documenten uit de garage te stelen en aan haar belagers te bezorgen. Thuisgekomen zou de verzoekende partij haar broer hebben verteld wat haar overkomen was maar die zou haar hebben gerustgesteld. De verzoekende partij verklaart dat zij de volgende dag in de avond werd opgebeld door de mensen die haar hadden tegengehouden op straat en dat zij hen verzekerde te zullen doen wat zij haar vroegen. Ongeveer drie weken later zou de verzoekende partij een tweede maal zijn tegengehouden op straat en gevraagd zijn in te stappen. Haar mond zou zijn afgeplakt en ze zou meegenomen zijn naar de TV-berg. De verzoekende partij verklaart dat zij geslagen werd door haar ontvoerders en onder bedreiging van een vuurwapen bevolen werd om, indien de nummerplaten niet beschikbaar waren in de garage, een mijn binnen te brengen in kamp Onix. Opnieuw thuis zou de verzoekende partij haar broer hebben ingelicht. Haar broer zou daarop via de burens een smokkelaar hebben kunnen regelen waarmee de verzoekende partij twee nachten later haar tocht naar Europa zou hebben aangevat. Volgens de verzoekende partij werd zij een maand na aankomst in België opgebeld door haar broer met de melding dat haar belagers hem gevonden en geslagen hadden. Ze zouden hem gevraagd hebben waar de verzoekende partij was maar hij zou hen gezegd hebben dat hij dit niet wist. Sindsdien zou de verzoekende partij niets meer van haar broer vernomen hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een certificaat van haar werkplaats bijbrengt. Gelet op de summiere inhoud van het voorgelegde document, volstaat dit document op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daargelaten de geloofwaardigheid van haar tewerkstelling bij 'N. M. Auto Workshop', met betrekking tot meerdere kernaspecten van haar asielrelaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Zo verklaarde de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij gedurende een maand werd lastiggevallen door generaal Azimal, maar heeft zij het tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over generaal Nazir Mad (stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Geconfronteerd met het duidelijke verschil tussen beide namen, ontkent de verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken Azimal vernoemd zou hebben en oppert zij de mogelijkheid dat de tolk een fout maakte. Dat de verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou gesproken hebben over generaal Nazir Mad strookt evenwel niet met haar verklaring dat zij er pas één maand na dit gehoor door haar baas van zou in kennis zijn gesteld dat generaal Nazir Mad verantwoordelijk was voor haar problemen. Gewezen op de contradictie in haar verklaringen, wijzigt de verzoekende partij deze door te stellen dat haar baas haar reeds vóór haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben laten weten dat generaal Nazir Mad verantwoordelijk was. Haar er vervolgens op gewezen dat haar eerder uitdrukkelijk gevraagd werd wanneer haar baas haar contacteerde en dat van haar verwacht wordt dat zij de vragen zo duidelijk en volledig mogelijk beantwoordt, repliceert de verzoekende partij dat wanneer haar baas haar een eerste keer belde hij nog niet zeker was dat Nazir Mad verantwoordelijk was en dat hij dit bevestigde in een

tweede telefoongesprek (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 19, 20). Echter, uit haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 januari 2016 blijkt geenszins dat de verzoekende partij op dat moment nog niet zeker was over de identiteit van haar belager (stuk 15, vragenlijst CGVS). Tevens dient te worden vastgesteld dat waar de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft te denken dat de personen die haar belaagden taliban waren, zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de Afghaanse overheid te vrezen omdat zij zou zijn lastiggevallen door een generaal afkomstig uit Badakshan die voor de overheid werkte. Op geen enkel moment maakte zij er bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding van dat de dreiging mogelijks van de taliban uitgaat (stuk 5, gehoorverslag, p. 15; stuk 15, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij, waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat de generaal bij de overheid hoorde, daarover achteraf twijfels uit. Echter, zoals ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij herhaling werd benadrukt, is het aan de verzoeker om internationale bescherming om correcte en volledige informatie te geven met betrekking tot de aangevoerde vervolgingsfeiten. In dit opzicht mocht van de verzoekende partij worden verwacht dat zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken twijfels zou hebben geuit omtrent de identiteit van haar belagers, *quod non*. De uitleg op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verklaard dat de generaal voor de overheid werkte omdat de nummerplaten van de auto's die haar tegenhielden van de overheid waren, overtuigt niet, te meer daar de verzoekende partij deze informatie pas aanbracht na confrontatie met haar tegenstrijdige verklaringen (stuk 5, gehoorverslag, p. 20). De vaststelling dat de verzoekende partij zichzelf op essentiële punten van haar relaas tegenspreekt en haar verklaringen aanpast of aanvult na confrontatie met het tegenstrijdige karakter ervan ondermijnt haar geloofwaardigheid op fundamentele wijze.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar gevraagd werd diplomatieke nummerplaten te *drukken*, zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde dat zij deze nummerplaten moest *stelen*. De loutere ontkenning van haar eerdere verklaring doet daaraan geen afbreuk (stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14, 19).

Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat zij gevraagd werd een mijn binnen te brengen in kamp Onix. Hiermee geconfronteerd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, repliceerde de verzoekende partij dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet gevraagd werd wat zij nog moest doen van haar belagers (stuk 5, gehoorverslag, p. 20, 21). Deze uitleg kan voormelde omissie in haar verklaringen niet verschonen of verklaren. De verzoekende partij werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit Afghanistan. Derhalve kon van haar worden verwacht dat zij een dermate belangrijk element van haar relaas zou hebben vermeld (stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij behalve verbale bedreigingen ook dreigberichten op haar gsm ontving, maar dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gevraagd of haar belagers haar belden of berichten stuurden, verklaarde dat zij haar slechts eenmaal belden (stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 16).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan aan verzoekers asielrelaas geen geloof worden gehecht. Het verweer dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft omdat zij ongeschoold en ongeletterd is en door het vroegtijdig overlijden van haar ouders in precare omstandigheden is opgegroeid, is niet afdoend. Zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon die zijn ouders op jonge leeftijd verloren heeft kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij coherente en volledige verklaringen aflegt over persoonlijke gebeurtenissen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en aan de basis liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat ongeschoold- of ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is omtrent voormelde gebeurtenissen coherente en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, merkt de Raad op dat deze richtlijnen terdege in rekening werden genomen bij hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel. De verwijzing naar een rapport van 3 augustus 2017 dat wijst op een algemene stijging van het geweld in Afghanistan is niet dienstig nu uit voormelde richtlijnen van UNHCR

blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is en *in casu* de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel aan de orde is.

Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Kaboel aan haar lot zal worden overgelaten op de luchthaven en *de facto* een intern ontheemde (IDP) wordt, noch dat zij daar in preciaire humanitaire of socio-economische omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In onderhavig rechtsplegingsdossier zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partij suggereren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* kan er in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet preciseert hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, volgens welke bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot UNHCR kan wenden om informatie te bekomen die nuttig is voor het vervullen van zijn opdracht en het gerechtigd is om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn door elke Belgische overheid te doen overleggen, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat “*artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*” wordt geschonden, preciseert zij niet over welk koninklijk besluit zij het hier heeft, zodat deze schending evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel *in casu* geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS